

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنگ راد

۱۴ سپتمبر ۲۰۱۲

منفعت سرمایه و سرکوب جهانی

در منطق سرمایه، گلوله پاسخ هرگونه اعتراض است. چنین سیاست و فلسفه‌ای فرامنطقه‌ای و کشوری‌ست. به باور حاکمان باید هر خیزش و بیان مطالبات به‌حق را لت و پار و در نطفه خفه نمود. زبان و ادبیاتی که در تخالف با زبان و ادبیات کارگران و زحمت‌کشان است. انسان از منظر سرمایه به‌عنوان کالای سود ده به حساب آمده و می‌باید در خدمت به‌خواسته‌های اقتصادی و سیاسی‌اش قرار گیرد. موظف به کار و تولید بیشتر است. این متد و خواست، همگانی‌ست و رنگ و پوست و مرز نمی‌شناسد و داستان سرمایه هم، فقط و فقط حفظ و تداوم منفعت است. به جهان کنونی تحت سیطره سرمایه‌داران بین‌المللی و همچنین به زندگی میلیاردها انسان محروم - را که روزانه توسط رسانه‌های امپریالیستی مخابره می‌گردد، نگاهی- بی‌اندازیم تا بر عمق و ابعاد وحشی‌گری‌های حاکمان پی ببریم. هم‌زمان با استثمار وحشیانه و تعرض به تنه‌های کارگران و زحمت‌کشان جنگ به راه می‌اندازند و زیر ساخت‌های جوامع بشری را زیر و رو می‌کنند. مفاهیم انسانی و به رسمیت شناختن حق و حقوق در دنیای فعلی، بی‌معنی و لوٹ شده است و سخن از طرح مطالبات اولیه در چنین مناسبات و روابطی، جرمی نابخشودنی به حساب آمده و جواب آن گلوله است.

همه‌جا این‌چنین است و همین چند وقت - یعنی در ۱۶ اگست ۲۰۱۲ - بود که پولیس افریقای جنوبی در اقدامی وحشیانه به روی کارگران معادن پلاتین منطقه ماریکانا، که دست به اعتراض زده بودند، آتش گشود و جان چند تن از آنان را گرفت و چندین نفر را زخمی و همچنین صدها نفر دیگر را دستگیر نمود. البته که تعرض وحشیانه حافظان سرمایه افریقای جنوبی به کارگران، تک‌مورد و نمونه نیست و بارها و بارها زورمداران همراه با چپاول و استثمار، به سرکوب اعتراضات و اعتصابات آن‌ها پرداخته‌اند. چرا که بر این باوراند بدون به کار بستن سلاح قادر به پیشبرد نظم دل‌خواه خود نیستند. به عبارتی دیگر سیمای زندگی کارگران و زحمت‌کشان منطقه خاورمیانه، افریقا، امریکا و دیگر قاره جهان شبیه به هم است. سرمایه‌داران استثمار و بی‌عدالتی‌ها را به اوج خود رسانده‌اند و مزد در ازای کار نیست و مزدهای ناچیز هم کفاف زندگی بخور و نمیر را نمی‌دهد. می‌خواهند تا کارگر بیشتر تولید کند و کمتر دست‌مزد دریافت نماید و در عوض، سرمایه سود بیشتری به جیب زند. کار و تولید در میادین تحت سلطه سرمایه هم کاملاً طاقت‌فرساست. فقدان امکانات بهداشتی و کاری و به تبع آن‌ها گرانی سرسام‌آور زندگی کمر

کارگران را خُرد نموده است. واقعیت این است که کارگران سرتاسر دنیا و از جمله معدن‌چیان افریقای جنوبی توان سازمان‌دادن و تهیه ابتدائی‌ترین نیازهای زندگی را از دست داده‌اند. فقر و نداری بیداد می‌کند و به بهانه دفاع از صلح و آزادی هم بر دامنه بگیر و ببندها و سرکوب‌ها می‌افزایند.

در حقیقت طبقه سرمایه دار مدافع فشار هر چه بیشتر به زندگی توده‌های محروم است و در مقابل هم طبقه کارگر خواهان حقوق بیشتر و زندگی بهتر است؛ خواهان جامعه انسانی‌ست؛ جامعه‌ای که در آن بی‌عدالتی‌ها و نابرابری‌ها به ابدیت بپیوندند و همه از نعمات و امکانات جامعه بهره ببرند. این‌ها افکار کارگران را تشکیل می‌دهد و بی‌گمان چنین اهداف و خواسته‌های به‌حقی، با خُلق و خوی سرمایه‌داران کمترین قرابتی ندارد و بی دلیل هم نیست که هر زمان کارگر - و آن هم - در هر گوشه‌ای از جهان سرمایه‌داری به میدان می‌آید و دست به اعتراض می‌زند با آتش سلاح‌های ارگان‌های مدافع آنان روبه رو می‌گردد.

سرمایه جان کارگر را به لیش رسانده است؛ حقوقش را نمی‌دهد و اخراجش می‌کند و از باز پرداخت دست‌مزد هایش سر باز می‌زند. کارگر خواهان حقوق عادلانه در ازای کار است و نمی‌توان هم تا ابد به یمن سلاح‌های مدرن و با زور و سرکوب خواسته‌های بدیهی و اولیه کارگران را پس زد. البته که سرمایه بنابه ماهیت و رسالتش راه و چاره دیگری ندارد و می‌خواهد بحران دائم‌التزایدش را با سرکوب و با به راه اندازی جنگ‌های خانمان‌سوز و تخریبی، پاسخ دهد؛ می‌خواهد تحت لوای "برقراری نظم نوین جهانی" دنیا را به کام میلیاردها انسان محروم تلخ نماید. این سیاست قدرت‌مداران جهانی می‌باشد و در مقابل منفعت کارگران سرتاسر جهان و به ویژه کارگران افریقای جنوبی هم با نابودی حاکمان و تمامی نهادهای به اصطلاح مدافع کارگر گره خورده است. پر واضح است که زمانی کارگران افریقای جنوبی از شر حاکمان زورگو رهائی خواهند یافت که ریشه سرمایه خشکانده شود؛ زمانی کارگران افریقای جنوبی و دیگر هم‌قطاران‌شان به اهداف دیرینه‌شان دست خواهند یافت که در صفی واحد و یکپارچه و به رهبری مدافعان‌شان، نظام سرمایه‌داری و ارگان‌های سرکوبگر وابسته به آنان را نشانه گیرند.

گواه تاریخ بر آن است که سرمایه مدافع به رسمیت شناختن حق و حقوق توده‌های محروم و به ویژه کارگران نیست و مهمتر از آن این‌که به اثبات رسیده است هیچ جنبش اعتراضی کارگری - توده‌ای هم، بدون هدایت کمونیستی و سر سالم، ره به جایی نخواهد بُرد. در حقیقت سرمایه‌داران و به ویژه حاکمان افریقای جنوبی به این دلیل بر سر کارند که جنبش‌های اعتراضی کارگری فاقد سازمان رزمنده کمونیستی است. سازمانی که بتواند در گرماه‌های تاریخی نقش ایفاء نماید و جامعه انسانی را به مسیر حقیقی‌اش رهنمون سازد. متأسفانه جنبش‌های اعتراضی کارگران و توده‌های محروم افریقای جنوبی به‌مانند دیگر جنبش‌های اعتراضی از چنین نقصان‌ها و نارسائی‌هایی در رنج و عذاب‌اند و بی دلیل هم نیست که سرمایه علی‌رغم بحران گریبان‌گیرش همچنان در سرتاسر جهان دست بالا را دارد و از تعرض خویش پا پس نمی‌کشد. در حقیقت فضای دنیا به دلیل تعرض بی‌حد و حصر سرمایه ملت‌هت است و هم چنین مشاهده اعتراضات کارگری - توده‌ای در سرتاسر جهان و به ویژه کارگران معادن افریقای جنوبی علیه حاکمان و سرمایه‌داران، به نوبه خود نمایان‌گر این واقعیات است که افکار و عمل‌کرد کارگر با تغییر و دگرگونی مناسبات حاکم بر جامعه سازمان یافته است.

از منظری دیگر و بنابه مطالعات و مشاهدات عینی می‌توان بر این نکته تأکید ورزید که جنبش‌های اعتراضی کارگری - توده‌ای نیاز به سامان‌یابی و سازماندهی کمونیستی دارد. چرا که کارگر خواهان تداوم زندگی نکبت‌بار تحمیلی سرمایه‌داران به میلیون‌ها انسان محروم نیست. علناً و فارغ از صدها محدودیت و رو در رو شدن با سلاح‌های مدرن امپریالیستی به‌میدان آمده است و خواهان تغییر وضعیت ناهنجار کنونی است. خواهان نقش‌آفرینی و

انتخاب سیاست‌های مقابله‌ای از جانب نیروهای مدافعی علیه سرکوب‌گران و حافظان نظام‌های سرمایه‌داری می‌باشد. این خواست واقعی و باطنی کارگران است و پر واضح است که بدون بُرش کمونیستی و بدون رد سیاست‌ها و تاکتیک‌های نافرجام و ناموفق و بدون سازماندهی جدید و فعال، جنبش‌های اعتراضی کارگری – توده‌ئی از مسیر پیش‌رونده خود باز خواهند ماند. در حقیقت پرچم کمونیستی زمانی در سرزمین‌های تحت سلطه سرمایه برافراشته خواهد شد که سازمان‌های مدافع طبقه کارگر با تمام قوا، سرکوب‌گران و حامیان ریز و درشت سرمایه را عملاً مورد خطاب قرار دهند و دستان و افکار استثمارگران را از سفره تهی کارگران و جامعه قطع نمایند.

سپتامبر ۲۰۱۲

شهریور [سنبله] ۱۳۹۱

برگرفته از پیام سیاهکل شماره دوازده